

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 242/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 4/05 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2007 doručená sťažnosť J. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 4/05.

V predloženej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že žalobou zo 7. januára 2005 podanou okresnému súdu napadol postup odporcu pri plnení kúpnej zmluvy. Žaloba bola neskôr rozšírená na ďalší právny subjekt „*pre neplnenie kúpnej zmluvy a pre podvodné konanie na strane žalovaného S., a. s., B. pri podpisovaní zmluvy...*“. Sťažovateľ v sťažnosti stručne popisuje priebeh konania vedeného okresným súdom poukazujúc na to, že okrem

rozhodovania o oslobodení od súdnych poplatkov a o ustanovení právneho zástupcu okresný súd nevykonal žiadne procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci.

Sťažovateľ uvádza, že 3. januára 2006 adresoval sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu, ktorý vo svojej odpovedi zo 6. novembra 2006 označil jeho sťažnosť ako dôvodnú. Vo veci však okresný súd naďalej nekoná, preto podľa sťažovateľa možno konštatovať, že prietahy v predmetnej veci trvajú.

Zároveň v podanej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že sťažnosť na prietahy v uvedenom konaní pred okresným súdom už ústavnému súdu raz podal (7. apríla 2006), avšak ústavný súd ju uznesením z 25. októbra 2006 odmietol ako neopodstatnenú (II. ÚS 328/06).

Sťažovateľ požiadal aj „o oslobodenie od súdnych poplatkov pre právne zastupovanie a ustanovenie právneho zástupcu pre zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“. Túto žiadosť odôvodnil predloženým potvrdením o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch z 2. januára 2007 i potvrdením Sociálnej poisťovne z 11. júla 2006 o výške starobného dôchodku sťažovateľa.

Sťažovateľ sa v závere svojej sťažnosti domáha:

„prijatia takého uznesenia a rozhodnutia ústavného súdu, ktorým by bol Okresný súd Bratislava I zaviazaný pokračovať v súdnom konaní vo veci 19 C 4/05-14 bez prietahov a vzhľadom na vzniknuté prietahy v zrýchlenom konaní,

keďže vzniknutými prietahmi vznikla mi škoda, ktorú mi spôsobil Okresný súd Bratislava I tým, že nekonal, čím som sa včas a v primeranej lehote nemohol domôcť práva o náhradu škody S. a spol., požadujem, aby ústavný súd svojím rozhodnutím zaviazal Okresný súd Bratislava I vyplatiť mi zadosťučinenie vo výške 150 000,- Sk, vzhľadom na mieru spôsobenej škody nekonaním v mojej žalobe, resp. konaním s prietahmi na súde, považujem uvedenú výšku zadosťučinenia za minimálnu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom,

ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 331/04).

Zo súdneho spisu, ktorý si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, vyplýva, že konanie vo veci s'ťažovateľovej žaloby začalo na okresnom súde 11. januára 2005, obdobie nečinnosti sa vyskytlo v čase od 11. januára 2005 do výzvy okresného súdu na predloženie potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (21. jún 2005), t. j. v trvaní presahujúcom 5 mesiacov. V čase od 13. septembra 2005 do 12. júla 2006 sa spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vzhľadom na rozhodovanie o odvolaní s'ťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým mu nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil mu právneho zástupcu z radov advokátov. Okresný súd po vrátení spisu pokračoval v konaní. Druhé kratšie obdobie nečinnosti okresného súdu trvalo od 16. augusta 2006 (okresný súd oslobodil s'ťažovateľa od súdnych poplatkov a ustanovil mu právneho zástupcu z radov advokátov) do 13. decembra 2006 (okresný súd vyzval s'ťažovateľa odstrániť nedostatky žalobného návrhu). Táto nečinnosť však bola čiastočne spôsobená aj tým, že v uvedenom období sa určitý čas (od 25. septembra 2006 do začiatku novembra 2006) spis okresného súdu nachádzal na ústavnom súde z dôvodu rozhodovania o s'ťažnosti s'ťažovateľa na zbytočné priet'ahy v konaní okresného súdu. Zo súdneho spisu vyplýva, že v ďalšom období už okresný súd plynulo pokračoval v konaní.

Konanie vedené okresným súdom ku dňu podania s'ťažnosti s'ťažovateľa (5. január 2007) trvalo dva roky, pričom v tomto období sa súdny spis v čase od 13. septembra 2005 do 12. júla 2006, t. j. takmer 10 mesiacov, z dôvodu rozhodovania o odvolaní s'ťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 C 4/2005-14 zo 17. augusta 2005, nachádzal na krajskom súde. Ústavný súd tak zistil, že počas predmetného konania sa v činnosti okresného súdu vyskytli priet'ahy v trvaní približne 7 mesiacov.

Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že z jeho stabilizovanej judikatúry vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03). Ojedinelá nečinnosť

súdu hoci aj v konaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 124/05).

Sťažovateľ v predmetnom konaní taktiež využíval svoje procesné práva, keď spolu so žalobou podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, a využil svoje právo na podanie opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu.

Ústavný súd sa v tejto súvislosti odvoláva na svoju judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že za neodstránenie stavu právnej neistoty v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníka konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takom prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (II. ÚS 52/99).

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že k celkovej dĺžke konania v predmetnej veci prispelo aj obdobie, ktoré okresný súd potreboval na vydanie rozhodnutia o procesných úkonoch sťažovateľa, resp. na vykonanie úkonov s nimi súvisiacich, avšak zodpovednosť za toto predĺženie nemožno pripočítať na ťarchu okresného súdu.

Z týchto dôvodov hodnotí ústavný súd podanú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku uznesenia. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa, predovšetkým ustanovením právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007